Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Při zrušení akciové společnosti fusí s jinou společností nelze při zápisu jejího zrušení zapsati do obchodního rejstříku i výmaz její firmy, pokud nebyl podán výkaz i o splynutí jmění jejího s jměním druhé společnosti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 16. ledna 1924 RI 5/24.)

Dovolací rekurs uplatňuje sice nezákonnost naříkaného usnesení, avšak jak z vývodů jeho je patrno, zaměňuje zápis zrušení akciové společnosti podle čl. 247 č. 4 obch. z. s výmazem této společnosti (t. j. její firmy) v obchodním rejstříku podle čl. 250 obch. z. a čl. III. č. 8 min. nař. z 10. prosince 1901 č. 40 ř. z., jež výslovně poukazuje na rozdíl mezi zrušením společnosti a výmazem firmy. Čl. 247 obch. z. neustanovuje ničeho o předchozím výmazu firmy, z čehož je dovoditi, že k výmazu tomu může dojíti teprve po splnění všech náležitostí tohoto článku. Stěžovatelka vykládá si předpis ten mylně v opačném smyslu, vyžadujíc předčasně výmaz firmy, ježto nezáleží jen na tříměsíční lhůtě jí uváděné, nýbrž na splnění všech náležitostí.

Pokud jmění zrušené akciové společnosti spravuje se odděleně, nelze o něm říci, že by bylo splynulo se jměním jiné společnosti, že by bylo došlo k splynutí jeho (fusi)), a pokud se tak nestalo, nezanikla společnost naprosto, by mohla býti její firma vymazána v obchodním rejstříku. Právem tudíž rejstříkový soud k návrhu banky zrušení její následkem fuse do obchodního rejstříku zapsal, avšak návrhu na výmaz firmy nevyhověl, když prokázáno není, že předpokladům čl. 247 odst. 2. č. 1 až 5 obch. z. bylo vyhověno tak, že zanikla i firma úplně.

Dr. Kasper.

Dědic, jemuž odevzdána byla správa pozůstalosti, může se schválením pozůstalostního soudu ustanoviti pro pozůstalostní podnik prokuristu a opověděti jej k zápisu do obchodního rejstříku.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. listopadu 1923 RI 850/23 Krajský soud v Kutné Hoře Firm 2047/23.)

Pozůstalostní soud odevzdal správu pozůstalosti do níž patřila i protokolovaná firma, vdově zůstavitelově. Tato ustanovila pro obchodní závod dva prokuristy s právem kolektivního znamenání a dala udělení kolektivní prokury pozůstalostnímu soudu schváliti.

Na základě této listiny pozůstalostně schválené žádala o zápis kolektivní prokury do obchodního rejstříku.

Oproti prvému soudu, jenž opověď zamítl, vyhověl vrchní soud stížnosti a zápis povolil. Důvody:

Soudu prvé stolice třeba přisvědčiti v tom, že Bová tím, že jí byla soudem pozůstalostním svěřena správa pozůstalostního jmění, ještě nenabyla práva, by udělovala prokuru. V daném případě však pozůstalostní soud udělení prokury doložkou na žádost připojenou schválil a proto není závady, aby udělení to bylo do rejstříku zapsáno. Nejvyšší soud nevyhovil dovolací stížnosti finanční prokuratury proti zápisu prokury. Důvody:

Poněvadž ohlášení Anny Bové, že udělila prokuru kolektivní Covi a Dovi a že jí správa pozůstalosti byla soudem pozůstalostním svěřena, opatřeno je doložkou: »Schvaluje se ohledně pozůstalosti Aovy pozůstalostně« nemůže býti pochybnosit, že pozůstalostní soud schválil také v ohlášce té obsažené udělení kolektivní prokury.? Když tomu tak, padají všechny námitky proti zápisu přednesené. Dr. Kasper.

Výslovné svolení k užívání dosavadní firmy novým nabývatelem závodu může mimo slovy i jiným zřejmým způsobem býti vyjádřeno na př. tím, že dosavadní majitel spolupodpíše opověď nového majitele k obchodnímu rejstříku, že závod povede nyní nový majitel pod dosavadní firmou.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 8. ledna 1924 RI 1104/23.)

Jest sice pravda, že čl. 22 obch. z. činí užívání dosavadní firmy novými nabyvateli závodu odvislým od výslovného svolení dosavadních majitelů závodu, leč tím nemíní se, že by svolení musilo býti vyjádřeno slovy, stačí, stane-li se to způsobem zřejmým, jenž žádné pochybnosti o souhlasu k vedení staré firmy nepřipouští.

Výslovným ve smyslu zákona jest svolení i tehdy, když, jako v tomto případě, jedinou odpovědí dosavadní majitele spolu s nabyvateli závodu opovídají, že závod dosud provozovaný povedou noví majitelé pod dosavadní firmou a netřeba, aby dosavadní majitelé ještě nad to svolení své zvláště potvrzovali.

Že pak společnou opovědí dřívější majitelé firmy nic jiného neobmýšleli, než projeviti svůj souhlas v uvedeném směru, plyne také z toho, že neodporovali usnesení soudu rejstříkového zápis povolujícímu.

Usnesení finanční prokuraturou napadené není tedy v odporu se zákonem a není proto dovolací rekurs v § 16 cís. pat. č. 208 ai 1854 odůvodněn.

Získávání koncesí a provozování hostinské živnosti netvoří předmět družstevního podnikání a neshoduje se také s účelem bytového družstva založeného podle zákona z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 15. ledna 1924 RI 1094/23.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu družstva X proti usnesení rekursního soudu zamítnutí návrhu na zápis změny stanov zmíněného družstva potvrzujícímu. Důvody:

Navrhovaná změna stanov jest nejasná, neboť § 1 stanov družstva bytového a stavebního má po vsunutí dalšího odstavce zníti v ten rozum, že dalším účelem družstva jest, aby »nabývalo a provozovalo koncese a oprávnění živnostenské (na př. hostinské) a užívalo jich výnosu ku potřebě lidovýchovných snah a péče o mládež členů družstva.

Míněno bylo patrně doplnění stanov v ten smysl, že družstvo jako takové může nabývati koncesí a provozovati oprávnění živnostenská atd.

Leč i v tomto smyslu bylo by přičlenění tohoto dalšího odstavce k § 1 stanov nepřístupné a tudíž i jeho zápis v obchodní rejstřík.

Obmýšlená změna stanov směřuje vlastně ke zřízení nového typu společenstevního, jenž vymyká se z rámce stanov přijatých na valné hromadě, jež obsahují, nehledíc k předpisům správním jen ustanovení, upravující hospodaření směřující k dosažení účelu v § 1 stanov vytknutého totiž opatřování bytů a domků svým členům.

Již tato nesrovnalost vadila by zápisu.

Avšak prosté nabývání živnostenského oprávnění ku provozu určitého podniku, podmíněno koncesí, netvoří, jak již první soud správně uvedl, zvláštní předmět družstevního podnikání.

Pokud pak jde o provozování hostinské živnosti, jest toto s účelem bytového družstva neslučitelno, zvláště když znění nového odstavce § 1 stanov připouští i výklad, že jedná se o provoz hostinské živnosti v nejširším slova smyslu totiž závodu všeobecně přístupného účelem svým na členy neobmezeného, tudíž o podnik obchodní (jak nasvědčují slova »užívalo jich výnosu«), kdežto povaze bytového družstva moment spekulační naprosto jest cizí.

Usnesení soudu rekursního, jímž usnesení prvého soudu bylo potvrzeno, není tedy v odporu se zákonem a není proto dovolací stížnost v § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněna. Stížnost bylo zamítnouti. Dr. Kasper.

Jak určiti sluší edikální lhůtu při amortisaci státních čsl. stavebních losů?

Byla-li v amortisačním řízení stanovena v ediktu nesprávně lhůta ohlašovací, nemůže z toho, třeba prošla již lhůta rekursní, nabýti navrhovatel řízení žádných práv a proto lze stížnosti proti ediktu, i formálně opožděné v tom směru vyhověti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 19. prosince 1923 RI 1055/22. Zemský soud civilní v Praze T 1140/22. Vrchní zemský soud RIV 611/23.)

K žádosti Xově za amortisaci čslov. stavebního losu vydal zemský soud civ. v Praze po dojití odpovědi ředitelství státního dluhu na první předepsaný dotaz vyhlášku ze dne 14. září 1922 T 1140/22, v níž stanovil lhůtu k uplatnění práv majitele umořovaných cenných papírů na jeden rok ode dne uveřejnění vyhlášky na soudní desce.

Proti usnesení ediktu tohoto znění podalo ředitelství státního dluhu stížnost, v níž uplatňovalo zmatečnost vyhlášky, již spatřuje v tom, že se v ní uvádí pouze lhůta jednoho roku

bez ohledu na splatnost státního dluhopisu (losu). Vyhláška, má-li odpovídati ustanovení odst. I. § 8 cís. nař. z 31. srpna 1915 č. 257 ř. z., musí obsahovati nezbytně klausuli »že ohlašovací lhůta běží ode dne prvého uveřejnění vyhlášky v úředním listě republiky československé a že lhůta tato nemůže se ukončiti dříve než uplyne rok ode dne splatnosti pohledávky« tudíž u státních losů ode dne splatnosti losu v tahu umořovacím, pokud se týče v tahu výherním.

Vrchní soud stížnost odmítl jako opožděnou, podotknuv, že tu nelze užíti § 11 odst. 2. nesp. pat., jelikož naříkané usnesení bez újmy práv navrhovatelových, jichž z právoplatného usnesení toho nabyl, změněno býti nemůže.

Nejvyšší soud dovolávacímu rekursu vyhověl, usnesení soudu rekursního zrušil a nařídil stížnost vyříditi věcně. Odůvodnění:

Ředitelství státního dluhu domáhalo se rekursem opravy ohlašovacího ediktu. Tomuto rekursu lze, je-li ve věci samé důvodný, vyhověti, aniž tomu brání ustanovení 2. odst. § 11 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., neboť rekurs netýká se konečného rozhodnutí umořovacího, které dosud vůbec nebylo vydáno, nýbrž týká se jen soudního usnesení, obsahujícího předběžné opatření, kterým má býti jen připraven základ pro konečné soudní rozhodnutí o návrhu umořovacím. Tímto předběžným opatřením navrhovatel nenabyl dosud práva na soudní výrok, že listiny, o něž jde, jsou neúčinny, jestliže lhůta, uvedená v ohlašovacím ediktu, uplyne bez výsledku. Konečné rozhodnutí prvého soudu o návrhu umořovacím by mohlo vzniknouti na ustanovení § 8 cís. nařízení z 31. srpna 1915 č. 257 ř. z. také v případě, kdyby lhůta v ediktu byla uvedena nesprávně, vydáno býti teprve po uplynutí zákonné lhůty ohlašovací podle tohoto § 8. Okolnost, že rekurs do usnesení prvého soudu vznesen byl teprve po uplynutí zákonné lhůty rekursní, jest v tom případě nedůležita a soud stolice druhé neprávem užil jí k odmítnutí rekursu.

Dovolací rekurs, obsahující návrh na zrušení usnesení soudu rekursního jest podle toho oprávněn, pročež bylo rozhodnuto, jak uvedeno je nahoře.

Na to rekursní soud prvnímu rekursu ředitelství státního dluhu vyhověl a ohlašovací edikt prvního soudu v ten rozum změnil, že lhůta ohlašovací běží ode dne prvého uveřejnění ediktu v úředním listu republiky československé a končí po uplynutí roku od dospělosti pohledávky. Odůvodnění: Cís. nařízení z 31. srpna 1915 č. 257 ř. z. stanoví v § 8, že u listin, k nimž jsou připojeny listy úročné, důchodové nebo podílové (kupony) nemůže lhůta ohlašovací skončiti, dokud neuplyne rok ode dne splatnosti posledního vydaného listu a je-li pohledávka sama splatna dříve, ode dne splatnosti pohledávky.

Uváží-li se, že v § 7 téhož cís. nař. stanoví, že ohlašovací lhůta činí nejméně jeden rok pro oba druhy listin tam uvedených a srovná-li se s tím předpis druhého odstavce § 8 téhož cís. nařízení nelze nahlédnouti, proč by měl býti činěn rozdíl při stanovení konce ohlašovací lhůty těchto pohledávek. Vždyť nejen z těchto, ale i dřívějších ustanovení zejména z cís. pat. z 28. března 1803 č. 599 sb. z. s. je zřejmo, že zákon chtěl posunouti konce ohlašovací lhůty tak daleko až bude lze umoření vysloviti bez ohrožení práv poctivého držitele papíru.

Dr. Kasper.

Rozhodnutí

ze »Souboru legislativy a judikatury« (nákl. knihtiskárny Stursa, Kraut a spol. v Brně, Kopečná č. 41).

a) Oddělení administrativní.

Do přesazení na Slovensku a Podkarpatské Rusi dle § 2 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 305 sb. z. a n. může si veřejný notář stěžovati vždy k nejvyššímu správnímu soudu.

(Nález ze dne 24. ledna 1923 č. 760.)

Neznalost státního jazyka odůvodňuje propuštění notáře na Slovensku. (§ 1 zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 305 sb. z. a n.)

(Nález ze dne 19. dubna 1923 č. 6198.)

Nepodá-li strana, po kvalifikovaném vyzvání, aby podala přiznání ku vyměření dávky z přírůstku hodnoty, toto přiznání vůbec — nebo nezodpoví-li otázky ve vzorci přiznání — jest dle § 16 odst. 1. dávk. řádu ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. prekludována ze součinnosti při zjištění skutkových předpokladů při vyměření dávky a nemůže skutečnosti, které již v přiznání měla uvésti, uplatniti v odvolání do plat. rozkazu.

(Nález ze dne 12. května 1923 č. 5792.)

Zákon o stavebním ruchu č. 45/1922 nepřiznává stavebníkovi právo libovolně voliti si pozemek pro zamýšlenou stavbu bez ohledu na zájmy vlastníka pozemku. Pouhá větší výhoda stavebníkova nesmí býti tedy vyvažována ujmou osoby třetí, do jejíž vlastnické sféry se vyvlastněním zasahá.

(Nález ze dne 14. května 1923 č. 8056.)

Při veřejném ústním líčení před nejvyšším správním soudem není oprávněn prokurista zastupovati obchodní společnost.

(Usnesení ze dne 1. června 1923 č. 9542.)

b) Oddělení finanční.

Odevzdací listina, kterou se prohlašuje přípustnost vkladu práva zástavního, zřízeného na základě projevu dědicova, jenž podle nařízení testamentu prohlašuje, že zřizuje na nemovitostech pozůstalostních zástavní právo pro pohledávky legatářů, nemůže býti pokládána za platný titul ke zřízení tohoto práva zástavního (saz. pol. 65/53, 116/61 a 101/84).

(Nález ze dne 28. dubna 1919, č. 280, Bohuslav č. 39, II.)

Zřizuje-li v listině o zápůjčce osoba třetí (manželka dlužníkova) zástavní právo na movitost, jest toto právní jednání poplatné dle saz. pol. 116/61.

(Nález ze dne 18. listopadu 1920, č. 10708, Bohuslav č. 350.)

Byl-li pachtýři smlouvou kupní byt i ve smlouvě pachtovní obsaženou přenechán fundus instructus, podléhá tato smlouva jako smlouva o movitosti poplatku z listiny, vydané o koupi věcí movitých.

(Nález ze dne 14. června 1920, č. 3940, Bohuslav č. 260.)

Listinné osvědčení, kterým obec přijme ofertu obchodníka na prodej dříví, podléhá jako právní listina o trhové smlouvě poplatku.

(Nález ze dne 21. VI. 1920, č. 4146, Bohuslav č. 266.)

Potvrzuje-li se kvitancí příjem kapitálu s úroky a příslušenstvím bez udání sumy těchto vedlejších dávek, není nezákonné, když do základu pro vyměření poplatku z kvitance se připočítá suma úroků vyšetřená výslechem kvitujícího.

(Nález ze dne 30. června 1920, č. 6038, Bohuslav 275.) (Viz nález z 22. IV. 1920 č. 3213.)

Listina sepsaná v advokátní kanceláři jako »informace« a oběma stranami podepsaná, dle níž jeden bratr za určitou úplatu uznává platnost testamentu a převzetí celé pozůstalosti bratrem druhým, jest listinou o narovnání, podrobenou poplatku dle stupnice II. ze smluvené úplaty. Důvodu pro osvobození od poplatku ze smíru podle § 7 zák. ze dne 18. června 1901, č. 74, ř. z. a § 14 cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278, ř. z. tu není, ježto jde o nabytí jednáním mezi živými.

(Nález ze dne 30. června 1920, č. 6039, Bohuslav č. 276.)

Je-li smlouva pachtovní uzavřena pro určitou dobu 5 let a stanoveno, že opomenutím výpovědi má platiti za prodlouženou na neurčitou dobu, jest za základ vyměření poplatku vzíti 8násobné roční pachtovné.

(Nález ze dne 16. září 1920, č. 8464, Bohuslav č. 297 I.)

Převzal-li pachtýř placení pojistného za předmět pachtu, dlužno pojistné to připočítati k pachtovnému.

(Nález ze dne 16. září 1920, č. 8464, Bohuslav č. 297 II.)

Společnost s ručením obmezeným v likvidaci ručí za poplatek z právních jednání předsevzatých společností před usnesením o likvidaci i za opomenutí ve věcech poplatkových před tím zběhlá.

(Nález ze dne 31. ledna 1919, č. 621, Bohuslav č. 7 I.)

Poplatkový zákon nerozlišuje mezi smlouvami o veřejných obchodních společnostech a smlouvami o tiché společnosti dle obchodního zákona. Rozhodným pro poplatek ze smlouvy společenské je pouze, zda-li a v jaké výši byly majetkové vklady smluveny.

(Nález ze 13. prosince 1920, č. 11310, Bohuslav č. 378.)

V podání k obchodnímu soudu, kterým oznamují společníci veřejné obchodní společnosti, že tato společnost byla zrušena a že zbylý společník povede za souhlasu vystupujícího obchodní živnost na starou firmu dále, nelze spatřovati listinné osvědčení o převzetí společenského jmění po rozumu saz. pol. 65/53 a 49/43.

(Nález ze dne 12. května 1919, č. 1918, Bohuslav č. 49.)

Podání k obchodnímu rejstříku oběma společníky veřejné společnosti podepsané, dle něhož jeden společník ze společ-

nosti vystupuje a druhý povede závod jako jediný majitel dále a převezme veškerá aktiva i pasiva takto zrušené společnosti, jest listinou o rozloučení společnosti.

(Nález ze dne 20. května 1920, č. 4362, Bohuslav č. 239.)

Za poplatek z darování jest zavázán dle § 68 popl. zák. obdařený. Dárce ručí ve smyslu § 73 č. 3 popl. zák. za podmínek tam uvedených pouze, když darována byla určitá věc (nikoli také při bezúplatném zřízení výměnku).

(Nález ze dne 30. června 1920, č. 6180, Bohuslav č. 278.)

Vyměřila-li finanční správa dědické poplatky z cenných papírů, o nichž nebylo záznamů vídeňské bursy (§ 51 popl. zák.) dle hodnot udaných zástupcem dědiců v pozůstalostním inventáři a v pozůstalostním výkaze, sluší v tom spatřovati dohodu ve příčině jiného způsobu ocenění. (§ 54 popl. zák.)

(Nález ze dne 3. května 1920, č. 2679, Bohuslav č. 220.)

Pro poplatky pozůstalostní jest rozhodnou hodnota cenných papírů v den nápadu (tedy pravidlem v den úmrtí zůstavitelova). Ku pozdějším poklesu ceny nelze hleděti.

(Nález ze dne 2. září 1920, č. 8157, Bohuslav č. 281.)

Nastal-li po smrti fiduciářově nápad dědictví na substituované dědice, jest v tom spatřovati — i když původní zůstavitel zemřel před 1. lednem 1916 (§ 46 cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z.) — nový poplatný převod majetku na případ smrti, z něhož se vyměřuje poplatek dle osobního poměru mezi původním zůstavitelem a substituovanými dědici.

(Nález ze dne 2. července 1919 č. 2841, Bohuslav č. 86.)

Vzdají-li se spoludědicové dědictví nebo nepřihlásí-li se k němu, rozhoduje o výši poplatků z části jim napadlých jejich poměr k zůstaviteli, nikoli poměr osoby, které dědictví bylo odevzdáno (§ 14, odst. 1. cís. nař. ze dne 15. září 1915 č. 278 ř. z.)

(Nález ze dne 3. května 1920 č. 3482, Bohuslav č. 222.)

Listina sepsaná v advokátní kanceláři jako »informace« a oběma stranami podepsaná, dle níž jeden bratr za určitou úplatu uznává platnost testamentu a převzetí celé pozůstalosti druhým bratrem, jest listinou o narovnání, podrobenou poplatku dle stupnice II. ze smluvené úplaty. Důvodu pro osvobození od poplatku ze smíru podle § 7 zák. ze dne 18. června 1901 č. 74, ř. z. a § 14 cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278, ř. z. tu není, ježto jde o nabytí jednáním mezi živými.

(Nález ze dne 30. června 1920 č. 6039, Bohuslav č. 276.)

Skutečnost, že zůstavitel uvedl i ve svém posledním přiznání k osobní dani dividendu z určitých akcií jako svůj příjem z kapitálového majetku, nevylučuje důkaz, že akcie ty nenáležely do jeho pozůstalosti.

(Nález ze dne 5. května 1919, čís. 2005, Bohuslav č. 45.)

Zní-li bankovní depot na jméno dvou osob s výslovným dodatkem, že každá z nich za života i po smrti druhého smí s depotem z vlastního práva volně nakládati, má přeživší osoba dle §§ 322, 323 a 839 obč. zák. pro sebe právní domněnku, že jest spoluvlastnicí z polovice, pokud jde o dobu před platnosti cís. nař. ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák. a nemůže se jí ukládati dle § 16 zákona ze dne 18. června 1901 čís. 74 ř. z. důkaz, že tato polovice nepatří do pozůstalosti druhé osoby.

(Nález ze dne 2. června 1919 č. 2529, Bohuslav č. 64.)

Důkaz o vlastnických nárocích ku věcem v pozůstalosti (§ 15. posl. odst. cís. nař. ze dne 15. září 1915 č. 278 ř. z.) lze podati také přísežným výslechem strany.

(Nález ze dne 24. června 1919, č. 3138, Bohuslav č. 78.)

Náklady na udržování hrobu nebo hrobky nelze pokládati za součást nákladů pohřebních (§ 22 odst. 3 cís. nař. ze dne 15. září 1915 čís. 278 ř. zák.).

(Nález ze dne 30. března 1920 čís. 2520, Bohuslav č. 188.)

(Pohledávku z věna pozůstalé vdovy lze dokázati jen notářským spisem. Nestačí prohlášení zůstavitelovo v testamentu ani svědectví vdovy nebo jejího bratra nebo syna.

(Nález ze dne 29. září 1920 č. 8579, Bohuslav č. 308 II.)

Úleva průkazní zmíněná v § 23 odst. 2 prov. nař. ze dne 29. prosince 1915 č. 397 ř. z., dle níž stačí dědicovo uznání pohledávek tam uvedených k pozůstalosti přihlášených, předpokládá, že věřitel přihlašující útraty poslední nemoci a dědic uznávající jsou dvě rozdílné osoby.

(Nález ze dne 25. října 1920 č. 6286, Bohuslav č. 334.)

Koupil-li zeť zůstavitelův od dědice se přihlasivšího nemovitost za řízení pozůstalostního, podléhá smlouva tato poplatku nikoliv jednoprocentnímu jako mezi tchánem a zetěm, nýbrž poplatku 3½procentnímu.

(Nález ze dne 25. října 1920, č. 6154, Bohuslav č. 331.)

Při prodeji několika realit mezi týmiž stranami v jednom roce řídí se sazba poplatku dle souhrnu kupních cen.

(Nález ze dne 26. listopadu 1920, č. 10.868, Bohuslav 366.)

Poplatek vkladní není poplatkem převodním, nýbrž poplatkem za úřední výkon soudních orgánů. Předmětem jeho jest zápis do veřejných knih, nikoliv právní jednání, které zavdalo podnět k zápisu.

(Nález ze dne 23. dubna 1920 čís. 3037, Bohuslav 210.)

Žádáno-li u obchodního soudu v jediné žádosti o několik zápisů do obchodního rejstříku, jest zapraviti poplatek z podání souhrnem poplatků za navrhované zápisy. (Saz. pol. 16. lit. d) cís. nař. ze dne 15. září 1915 čís. 279 ř. z.)

(Nález ze dne 28. února 1920 č. 1135, Bohuslav 154.)

Bylo-li již do obchodního rejstříku zapsáno usnesení o zvýšení akciového kapitálu, nepodléhá pozdější žádost o zápis provedení dotyčných změn stanov poplatku dle saz. pol. 16 lit. d) čís. 2 aa cís. nař. ze dne 15. září 1915 č. 279 ř. z.

(Nález ze dne 10. května 1920 č. 3599, Bohuslav.)

ZE DNE.

Universitní knihovna. Spolek náš žádal tyto dny rektorát naší university, aby k umožnění studia v universitní knihovně vyhraženo bylo notářům tak jako vysokoškolským učitelům zvláštní místo v oddělených místnostech, aby notáři mohli se v klidu oddati studiu otázek nás se týkajících a nebyli nuceni používati nepříhodných míst ve společném sále, kdež jsou vydáni hluku tam panujícímu jakož i pozornosti mladých studentů, což právě starším našim kolegům není příjemno.

Z notářské komory Pražské. Ve schůzi notářské komory v Praze, konané dne 30. října 1924 zvolen byl náměstkem presidenta komory pan JUDr. Rudolf Král, notář v Praze.

Z odboru »Praha«. Ve schůzi dne 25. října 1924 vykonány byly volby funkcionářů a zvoleni: náměstkem starosty odboru »Praha« pan notář Břetislav Matějka v Žižkově, pokladníkem pan Dr. Emerich Fiala, notář v Praze, I. jednatelem pan Dr. Václav Černý, notář v Říčanech, II. jednatelem pan Dr. František Korál, substitut notářství v Praze.

Zpráva o říjnové schůzi Pražského odboru Spolku československých notářů. Dne 25. října 1924 konala se v místnostech »U Bumbrlíčka« prvá schůze podzimního období. President p. dr. Čulík uvítal účastníky. P. notář dr. Vilímek proslovil řeč o stavovských otázkách, vzpomněl kritických pro stav poměrů po převratu, vyslovil uznání a dík těm, kdo svou prací odvrátili od stavu úhony, dotkl se histor. rozvoje stavu, obmezeného v poměru ke stavu svobodných právníků na úzký výsek právní praxe, perspektivy jdoucí doby, přelomu a přehodnocení všech hodnot, — doporučil pozornosti všech široké pole práva správního a finančního, čekatelům částečné odbývání i jiné praxe právní, vyslovuje pochyby o přestupování z jiných poměrů do stavu notářů, jenž spočívá ideově na jiných základech, věnuje širší pozornost poměrům stavovským, vyslovuje přání po vzájemnosti, po účastí venkova v autonomii, doporučuje účast ve veřejném životě dle niterného přesvědčení s přáním o vzájemnou podporu družnosti.

Řeč jeho byla velmi bohatá různými náměty, byla delikátní a jemně propracována a byla proslovena osobností širokého vzdělání všeobecného a velké ušlechtilosti citové. Pan přednášející probral poměr stavu notářského k stavu advokátnímu pojatý s vyšších hledisek a byl spravedlivý na obě strany, neboť pan přednášející právě tak dlouho, jako jest notářem, náležel k stavu advokátnímu.

Pan přednášející mluvil o přestupování do stavu notářského